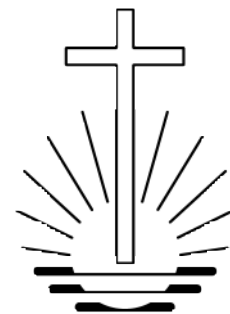

Nasza Rodzina

czasopismo kościoła nowoapostolskiego

Rok 16 · Nr 2 · Luty 2004

Uwielbienie Pana

Mamy wszelkie powody do tego, aby wtórować wezwaniu króla Dawida: „Błogosławiony niech będzie Pan, gdyż okazał mi cudowną łaskę swoją w warownym grodzie”. Czyż nie wciąż na nowo doświadczamy Bożej miłości i łaski? Czyż nie jesteśmy strzeżeni jak w warownym grodzie, o ile pozostajemy wierni w dziele Bożym?

Chwalmy więc Pana! W jaki sposób najlepiej możemy to uczynić? Jednoznacznie w modlitwie, gdy Jemu ze czcią i pokorą przedkładamy nasze podziękowania. Pana wielbimy też wtedy, kiedy z wiarą przyjmujemy Jego słowa. Odrzucenie słowa Pańskiego i nie przyjmowanie go oznacza obrażanie Boga. Wielki Bóg zostaje też wielbiony w ten sposób, że przyjmujemy Jego sług zgodnie ze słowem Jezusa: „Kto was przyjmuje, mnie przyjmuje, a kto mnie przyjmuje, przyjmuje Tego, który mnie posłał”.

„Błogosławiony niech będzie Pan, gdyż okazał mi cudowną łaskę swoją”. Łaska Boża bierze swój początek z chwili, gdy nas wybrał, czyli przed założeniem świata. Cóż za tajemnica! Nie do zgłębienia, a jednak rzeczywistość. Jego łaska zawsze nam towarzyszy. Jakie byłoby życie bez łaski Bożej i Jego miłości? Zimne i bez treści. Ubogie i bez sensu. W swojej nieograniczonej dobroćliwości nasz Ojciec Niebieski daje nam radość, pocieszenie i pokój, a także wiarę i pewność przyjęcia z łaski podczas obiecanego ponownego przyjścia Jego Syna. Dobroćliwość Boża posyła ochronę anielską, która strzeże nas przed cielesnymi, jak i nade wszystko przed duchowymi szkodami. Król Dawid w swoim Psalmie mówi o „warownym grodzie”. W takim grodzie są mury i inne urządzenia zabezpieczające przed wrogami, ale też bramy, przez które może być niesiona pomoc dla szukających zbawienia. Czy nie odnosi się to do dzieła Bożego? W tym grodzie, w tym mieście, są studnie, z których tryska woda żywota. Jest też dość pokarmu. Nie brakuje chleba, pochodzącego z nieba. W tym mieście udzielane są nam rady Boże, ale też zostają uregulowane wszystkie winy, jak i uleczone choroby duszy, takie jak: powątpiewanie, niewiara, przesady i małowierność. Gród ten nie jest rządzony przez tych, którzy narzucają swą władzę jako panowie, lecz przez tych, którzy służą Bogu pomagając wszystkim trwać w wierze i radości. Kto ma prawo do mieszkania w tym mieście, ten też ma wszelkie powody do wielbienia Pana.

Wielbienie nie będzie miało końca, kiedy wraz z nowym stworzeniem ujawni się niebiańska Jerozolima, miasto złotych ulic. W celu bycia obywatelem tego miasta opłacają się wszelkie trudy na wąskiej drodze do wspaniałego celu wiary. Uwielbiony niech będzie Pan, który nas tam prowadzi w swojej cudownej dobroćliwości.

(Wypowiedzi Głównego Apostoła)

Woda do umycia rąk
po przybyciu
do kościoła w Niameju

W dniach od 31 października do 3 listopada ub.r. Główny Apostoł Richard Fehr po raz pierwszy odwiedził dzieci Boże w zachodnioafrykańskich krajach Nigrze i Burkina Faso. W sobotę 1 listopada służył w Niameju, zaś następnego dnia nabożeństwo dla umarłych Główny Apostoł przeprowadził w Wagadugu.

Główny Apostoł w Niameju - Niger

Odwiedzone przez Głównego Apostoła kraje Niger i Burkina Faso należą do najuboższych na świecie. W Nigrze roczny dochód na osobę wynosi około 760 złotych. Niewiele więcej w Burkina Faso. Osiemdziesiąt procent z 10,5 mln ludności Nigru wyznaje islam, a tylko 0,5% około 52500 jest chrześcijanami, z czego 6800 to wyznawcy Kościoła Nowoapostolskiego. Bracia i siostry zbierają się w 74 zborach. Budowę dzieła Bożego w Nigrze rozpoczął w 1987 roku apostoł Paul Hepp z Bawarii, który odszedł do wieczności w 1996 roku.

W nabożeństwie Głównego Apostoła, które odbyło się w kościele nowoapostolskim w Niameju, przy temperaturze 40 st. C. uczestniczyło 444 dzieci Bożych. W Burkina Faso żyje 10,3 mln ludności, z czego 12% ok. 1,2 mln wyznaje chrześ-

cjaństwo, zaś wyznawców Kościoła Nowoapostolskiego jest 27500.

W Burkina Faso nabożeństwo dla umarłych odbyło się w „Centre Ouaga”. 899 uczestników tego nabożeństwa przeżyło uroczystość udzielania sakramentów dla dusz z tamtego świata. Obydwa nabożeństwa były tłumaczone bezpośrednio przy ołtarzu na język francuski i na jeden z wielu języków plemiennych. W Wagadugu nabożeństwo było dodatkowo tłumaczone simultanicznie na dwa inne języki dla braci i sióstr zgromadzonych w dodatkowych pomieszczeniach. Pomimo to w nabożeństwie uczestniczyli bracia i siostry, którzy nie rozumieli żadnego z języków. Choć wiedzieli o tym, to jednak udali się w długą i uciążliwą podróż, aby przeżyć nabożeństwo i zobaczyć Głównego Apostoła.

„Zaiste, wy jesteście chwałą naszą i radością”.

1. Tesaloniczan 2, 20

Umiłowani bracia i siostry w Panu. Po raz pierwszy w życiu jestem w waszym kraju i po raz pierwszy w tym mieście. Po raz pierwszy w życiu widzę was, a wy mnie. Choć jest to po raz pierwszy, to jednak nie jesteśmy sobie obcy. Odczuwam jakbyśmy znali się już wiele lat i wspólnie szli drogą wiary. Z czego to wynika? Z tego, że jesteśmy braćmi i siostrami w Panu, stąd, że wszyscy nosimy Ducha Bożego, stąd, że mamy ten sam cel wiary, a mianowicie: Być godnym na ponowne przyjście Chrystusa. Raduję się z tego, że miły Bóg dał łaskę do tej podróży i mogę być wśród was, aby również wobec was wypełnić polecenie, które Jezus dał Piotrowi, kiedy powiedział: „Paś owieczki moje”. (por. Ew. Jana 21, 15-17) Jak Chrystus pasie nas, swoje owieczki? W ten sposób, że przyjmujemy słowo Boże, łaskę z ofiary Chrystusa Jezusa i pokój Zmartwychwstałego. Życzeniem moim jest, abyś-

my wszyscy w wierze radośnie szli dalej i zostali dokończeni na wielki dzień Pana.

Pan Jezus zebrał kiedyś swoich uczniów i do nich powiedział: „Za kogo ludzie uważają Syna Człowieczego?”. Wówczas uczniowie powiedzieli: „Jedni za Jana Chrzciciela, inni za Eliasza, jeszcze inni za Jeremiasza albo za jednego z proroków”. Następnie Pan zadał im pytanie: „A wy za kogo mnie uważacie?”. Wtedy Piotr powiedział: „Tyś jest Chrystus, Syn Boga żywego”. Zaś Pan Jezus odrzekł: „Błogosławiony jesteś, Szymonie, synu Jonasza, bo nie ciało i krew objawiły ci to, lecz Ojciec mój, który jest w niebie”. Następnie też dodał: „Ty jesteś Piotr, i na tej opoce zbuduję Kościół mój”. (por. Ew. Mateusza 16, 13-20) To było cudowne przeżycie.

Gdybyśmy ludzi wokół nas zapytali: „Kościół Nowoapostolski, jaki to Kościół?”. To otrzymalibyśmy różne odpowiedzi: To jest Kościół chrześci-

jański, to jest wspólnota religijna. A gdyby nas zapytano: Jaki to jest Kościół? Wówczas możemy odpowiedzieć: Jest to dzieło zbawienia Syna Bożego. Ciało i krew nam tego nie objawiły, ale nasz Ojciec w niebie. Z łaski doszliśmy do wiary i do nas są skierowane słowa Boże: „To dzieło jest opoką, a kto na niej pozostanie będzie zbawiony”. Tego nie może zgłębić nasz rozum. Do tego poznania łaskę daje Ojciec Niebieski.

Przeczytałem słowo Apostoła Pawła, które skierował do zboru w Tesalonicie: „Zaiste, wy jesteście chwałą naszą i radością”. Przy tym budzi się pytanie: Co jest prawdziwą chwałą u Boga i w Jego dziele? Zaraz też chcę odpowiedzieć: Prawdziwą chwałą u Boga i też wielką chwałą w Jego dziele jest to, gdy z całą konsekwencją trwamy w stanie dziecka Bożego. To jest rzeczywista chwała u naszego Boga i Ojca, i też chwała dla Jego dzieła. Dalej wielką chwałą jest też to, gdy trwamy w wierze

i wykonujemy uczynki wiary. Wielką chwałą jest też, kiedy wypełniamy przykazanie Jezusa i trwamy w miłości. Na pewno wiecie, że Pan Jezus wszystkie przykazania zreasumował i ujął w dwa: „Będziesz miłował Pana, Boga swego, z całego serca swego i z całej duszy swojej, i z całej myśli swojej” oraz „Będziesz miłował bliźniego swego jak siebie samego”. (por. Ew. Mateusza 22, 37-39) Chwałą dla dzieła Bożego, a także chwałą dla wszechmocnego Boga jest to, gdy trwamy w jedności i w naśladownictwie.

Apostoł zaś pisze: „Zaiste, wy jesteście chwałą naszą i radością”. Co więc jest radością u Boga, ale też i w Jego dziele? Co jest radością dla nas, dzieci Bożych? Kiedy słyszymy zdziałane z Ducha Świętego słowo Boże, je przyjmujemy i według niego postępujemy. To jest prawdziwa radość u Boga. Kto to czyni, ten sprawia radość naszemu Ojcu Niebieskiemu, ale też i sam odczuwa radość.

Prawdziwą radością u Boga i w Jego dziele jest bycie z łaski u Pana. Dla nas największą radością, ale i radością dla Boga jest to, że jesteśmy dziedzicami Jego wspaniałości.

Mili bracia i siostry, jeszcze chciałbym coś powiedzieć. Niech naszą wielką radością będzie to, że wszyscy tęsknie czekamy na ponowne przyjście Chrystusa.

Słyszeliśmy teraz kilka pojęć, które są chwałą i radością u Boga i u Jego Syna, ale też i w dziele Pana. Chwałą i radością dla apostołatu Chrystusa jest to, gdy apostołowie Jezusa widzą, że ich modlitwy i cała duchowa działalność, a także ich wielka praca nie jest daremna, lecz wydaje cudowne owoce. Wszystko to, jak i przeżywanie tej chwały i radości niech sprawia nam błogość.

Teraz jeszcze coś, mili bracia i siostry. Kiedy mamy radość, kiedy mamy błogie przeżycia, wtedy mamy też pokój w sercu. Natomiast dusze, które

mają pokój Boży, duchowo promieniają. Gdy w zborze jest duchowe promieniowanie, wtedy jest ciepło i pięknie. Dla nas, którzy pochodzimy z Europy, gdzie aktualnie trwa zima i jest zimno, gdzie jest śnieg i lód, to Niger jest bardzo ciepłym krajem. Dla nas coś innego i nowego, dla was zupełnie normalne. Wiecie, co nie jest piękne w dziele Bożym? Gdy w zborze jest zimno. Ciepło dają błogie przeżycia. Pokój w sercach daje ciepło dla całego zboru. To zaś pomaga szukającym duszom w odnalezieniu drogi do zbawienia. Naszym życzeniem jest, aby wnet ostatni zostali znalezieni i to wszędzie, na całym świecie, żeby Pan mógł przyjść i dokończyć swoje dzieło. Wówczas będziemy przeżywać wieczną radość i wieczną chwałę. Piękne jest to świadectwo, które Apostoł Paweł wówczas wystawił zborowi pisząc: „Zaiste, wy jesteście chwałą naszą i radością”.

Nie ma większej chwały i nie

możemy też przeżywać większej radości niż podczas słuchania i przyjmowania słowa Bożego oraz kiedy jesteśmy w łasce u Boga. Jaka to będzie radość, gdy zajmiemy dziedzictwo wspaniałości.

Dlatego z tęsknotą czekajmy na ponowne przyjście Chrystusa. Niechby wszystkie zbory, także i w tym kraju,

wzrastały i się rozwijały. Niechby wszyscy mieli ciepłe serca. Niechby wszyscy mieli niebiański pokój w swojej duszy. To przyciąga szukające dusze. Gdy zaś zostaną znalezieni ostatni, wtedy Ojciec Niebieski nie będzie zwlekał ani dnia z posłaniem

swego Syna, w celu zabrania swoich do siebie.

Życzę wam do tego błogosławieństwa niebios. Chociaż dziś jeszcze opuścę wasz kraj i udam się do innego, aby tam również wypełniać moje polecenie urzędu, to jednak zabieram was wszystkich w moim sercu. Pozostaniemy więc powiązani w duchu. Obiecuję wam, że będę się za was modlił, abyście otrzymywali dość sił do pozostania wiernymi, abyśmy wszyscy mogli się ponownie zobaczyć i już na zawsze pozostać razem w dniu Pana.

Pionierzy

Fotografia z 1993 roku: Apostoł Paul Hepp (zmarły w 1996 roku) z ewangelistami okręgowymi podczas nabożeństwa w buszu w Nigrze/Afryka Zachodnia

Apostoł Heinz Kreuzberger (pośrodku) i apostoł Wolfgang Zenker (z prawej) z braćmi w Nigrze

Pionierzy są przodownikami przygotowującymi drogę. Za licznymi udogodnieniami naszego życia stoją ludzie, którzy kiedyś i gdzieś mieli jakąś ideę, jakieś zadanie lub powołanie i dokonali czegoś zasadniczego.

Pionierzy byli i będą we wszystkich dziedzinach życia. Pionierzy, nowatorzy, to mężczyźni i kobiety pierwszej godziny. Przed nimi chyli się czoło. Kiedy wymieniane są ich nazwiska, to zawsze wiąże się to z pewnym podziwem.

W dziele Bożym jest podobnie. Gdy przed 80 lub 100 laty bracia i siostry ruszali do obcych miast, krajów i kontynentów, to zabierali ze sobą swoją wiarę i świadczyli o niej w swoim otoczeniu. W wyniku tego stali się pionierami. Każda kronika zboru, okręgu lub kraju zna takiego pioniera, mężczyznę lub kobietę, który zapoczątkował tam rozwój dzieła Bożego.

Te myśli mnie absorbowały, kiedy nasz Główny Apostoł zapowiedział

swoje przybycie do Nigru; właśnie myśli o tych pionierach, którzy przynieśli naszą wiarę do tego kraju. Akurat upływa 16 lat odkąd apostoł Paul Hepp jesienią 1987 roku przybył do Nigru, aby z polecenia Głównego Apostoła i apostoła okręgowego budować dzieło Boże. Można się zapytać, jak sami postąpilibyśmy mając takie wezwanie, a mianowicie wezwanie do obcego kraju, obcej kultury i obcego języka. Apostoł Hepp najpierw udał się do administracji rządowej i przedstawił swoje zamiary. Ostatecznie zyskał przychylność i pozwolenie do przedstawiania naszej wiary ludziom. Następnie wraz ze swoimi pomocnikami i tłumaczami szukał kontaktów do rozmów z ludźmi na ulicy, restauracji i przy każdej nadarzającej się okazji. W lutym 1988 roku mogło odbyć się pierwsze nabożeństwo w sali lustrzanej hotelu Gaweye w Niameju. Spośród 28 uczestników nabożeństwa 7 dusz zostało pieczętowanych. Do tego

hotelu i do tej samej sali przybył teraz Główny Apostoł, aby służyć dzieciom Bożym i całemu krajowi. Z tych pierwszych 7 dusz obecnie jest ponad 6 tysięcy. Nie dziwne więc, że w sercu jest głęboka wdzięczność wyrażająca się wciąż pozdrowieniem posyłanym do sfer tamtego świata: „Dziękujemy, miły apostoł Hepp - wielką pracę wykonałeś wraz ze swoimi misjonarzami”.

Myśl o pionierach, którzy wstępują w nowe sfery, budzi się we mnie niekiedy podczas czynności świętego pieczętowania. Skąd pochodzą te dusze, które teraz przyjmują Ducha Świętego? Czy nie był tam ktoś, kto złożył świadectwo o wierze? Może zebrał całą odwagę i wszystkie siły, aby torować drogę dla słowa Bożego do serca drugiego człowieka. Wynika z tego wyraźnie, że także i ty, miły bracie i miła siostrzo, możesz być pionierką wiary.

Heinz Kreuzberger

Apostoł Heinz Kreuzberger urodził się 11 września 1940 roku. Na urząd apostoła został powołany w dniu 14 stycznia 1996 roku. Obsługuje sześć okręgów Południowej Hesji, a także Belgię, Luksemburg i Grecję. Ponadto działa w krajach Afryki Zachodniej.

Najpierw zadamy pytanie, czym w ogóle są psalmy.

Psalmy

Następnie przedstawimy ich historię oraz język poetycki, a także wyjaśnimy różne gatunki psalmów. Na zakończenie zajmiemy się znaczeniem Psalmów w Nowym Testamencie.

Czym są psalmy?

Psalmy są to pieśni lub modlitwy w formie poetyckiej, śpiewane lub mówione, zarówno indywidualnie, jak i przez cały zbór. W przekazach żydowskich 150 Psalmów zwanych jest Księgą Pieśni. W przekładzie greckim, w Septuagincie, noszą nazwę „Księga Psalmów” lub „Psałterz”. Psałterz to zbiór psalmów. Psalterium to także dawny strunowy instrument muzyczny, służący do akompaniowania śpiewakowi psalmów.

Historia psalmów

Poza 150 Psalmami w Starym Testamencie istnieją jeszcze inne, na przykład Pieśń Mojżesza, (por. 2. Mojżeszowa 15, 1-18; 5. Mojżeszowa 32, 1-43) Pieśń Miriam, (por. 2. Mojżeszowa 15, 21) Pieśń Debory, (por. Sędziów 5) czy też Modlitwa pochwalna Anny (1. Samuela 2, 1-10). Także w Nowym Testamencie występują Psalmy: Hymn pochwalny Marii, (por. Ew. Łukasza 1, 46-55) czy też Hymn pochwalny Zachariasza. (por. Ew. Łukasza 1, 68-79)

Psalmy starotestamentowe powstawały na przestrzeni długiego okresu, począwszy od wyjścia Izraelitów z Egiptu aż do niewoli babilońskiej, a nawet dalej do II wieku p.n.e. Dokładnej daty powstania psalmów nie można ustalić.

Tradycyjny psalterz dzielony jest na pięć różnej długości ksiąg, analogicznie do Pięcioksięgi Mojżeszowego. Psalmy od 3 do 41 określane są jako „Psalmy Dawidowe”, a Psalmy 42-49 jako „Pieśń pouczająca synów Koracha”, zaś Psalmy 51-65 i 68-70 przyporządkowywane są królowi Dawidowi. Psalmy 72 i 127 to „Salomonowe”, a Psalmy 50, 73-83 „Psalmy Asafowe”. Przy pozostałych Psalmach brakuje jakiegokolwiek przypisu. Za słynnego śpiewaka psalmów uchodził król Dawid, który też liczne psalmy pisał. Korach i Asaf byli patriarchami rodu, którego potomkowie byli śpiewakami i muzykami w świątyni.

(por. 1. Kronik 25; 2. Kronik 20, 19) Nazwane ich imionami Psalmy, prawdopodobnie należały do tradycyjnego repertuaru śpiewaków świątynnych.

Psalmy z reguły były śpiewane, stąd też na początku zawsze występuje wskazówka: „Przewodnikowi chóru” lub „Z grą na strunach”. Zalecenia te dotyczyły muzyka lub śpiewaka, który miał określone zadania w świątyni.

Poetycki język psalmów

Poezja i język psalmów wykazują pewną specyficzność. Cechą znaną jest to, że jedna i ta sama wypowiedź zostaje powtarzana i wyrażana innymi słowami, celem podkreślenia ważności, na przykład: „Wybaw, Panie, gdyż zabrakło pobożnych - i nie ma już wiernych wśród ludzi”. (Psalm 12, 2) „Nie gniewaj się na niegodziwych - nie zazdrość tym, którzy czynią nieprawość”. (Psalm 37, 1)

Inną specyfiką językową jest to, że konfrontowane zostają dwie przeciwstawne wypowiedzi, na przykład: „Bezbożny pożyczka i nie oddaje - sprawiedliwy zaś lituje się i rozdaje (Psalm 37, 21) „Gdyż Pan troszczy się o drogę sprawiedliwych - droga zaś bezbożnych wiedzie do nikąd”. (Psalm 1, 6)

Gatunki psalmów

Zbiór Psalmów biblijnych zawiera pieśni pochwalne, pieśni dziękczynne, pieśni żałobne i wiele innych gatunków o szczególnej budowie i charakterze. Pewna grupa Psalmów ma charakter hymnów, uroczystych pieśni pochwalnych. (np. Psalm 103) Pieśń pochwalna lub hymn składają się z trzech części: wstępu, części głównej i zakończenia. We wstępie zbór zostaje wezwany do wspólnego uwielbienia Boga. Tak więc w Psalmie 135, 1. 2 jest mowa: „Alleluja. Chwalcie imię Pana, chwalcie, słudzy Pańscy, którzy służycie w domu Pana, w przedsiionkach domu Boga naszego!”.

Po wstępie, zawierającym wezwanie przyłączenia się

do wychwalania Boga następuje część główna, w której wysławiane są czyny Boże. Wysławiany zostaje Majestat Boży, a także wielkie czyny Boże w stworzeniu i w dziejach. Na przykład wybawienie Izraela z niewoli egipskiej: (Psalm 135, 5-9): „Zaiste, wiem, że wielki jest Pan, a Pan nasz jest nad wszystkich bogów. Pan czyni wszystko, co zechce, na niebie i na ziemi, w morzach i we wszystkich głębinach. On sprowadza chmury z krańców ziemi, wywołuje błyskawice z deszczem, wypuszcza wiatr ze swoich komór. Pobił pierworodne Egiptu, zarówno ludzi, jak zwierzęta. Dokonał znaków i cudów pośród ciebie, Egipcie, na faraonie i na wszystkich jego sługach”.

W zakończeniu częstokroć jeszcze raz podejmowany jest temat wstępu. W Psalmie 135, 19-21 czytamy: „Domu Izraela, błogosław Pana; Domu Aarona, błogosław Pana! Domu Lewiego, błogosław Pana! Wy, którzy boicie się Pana, błogosławcie Pana! Niech będzie błogosławiony z Syjonu Pan, który mieszka w Jeruzalemie! Alleluja”.

Obok hymnów i pieśni pochwalnych występują Psalmy zwane pieśniami żałobnymi narodu. Śpiewano je w świątyni w czasach niedoli, kataklizmów natury albo ucisku ze strony wrogów. Te Psalmy mają następującą budowę: Wezwanie do Boga, żalność i smutek, prośbę i ślubowanie. Przykładem tego jest Psalm 60, gdzie w 3 wersecie naród woła: „Boże, który nas odrzuciłeś, złamałeś, i gniewałeś się na nas, odnów nas!”.

Istnieją też pieśni żałobne o charakterze osobistej modlitwy. Ten gatunek jest najczęściej spotykany w Psalterzu. Pod względem formy podobne są do pieśni żałobnych narodu. Częstokroć poza ślubowaniem wyrażają jeszcze wdzięczność za ocalenie z niedoli. Trafnym przykładem tego jest Psalm 102 zwany też „Piątym pokutnym”. Psalm ten rozpoczyna się słowami: „Modlitwa utrapionego, gdy upada na duchu i wylewa skargę swoją przed Panem”. Słowa wstępne tego Psalmu wskazują już na jego przeznaczenie. Psalm ten dostarcza słów do modlitwy, w której utrapiony człowiek może swoją żalność przekazać Bogu: „Panie, wysłuchaj modlitwy mojej i wołanie moje niech dojdzie do ciebie! Nie ukrywaj oblicza swego przede mną w dniu niedoli mojej, nakłoń ku mnie swe ucho, w dniu, kiedy cię wzywam, śpiesznie mnie wysłuchaj!” (Psalm 102, 2. 3)

Nie tylko smutek wyrażano osobiście, ale też i wdzięczność. Zatem istnieje też pewna liczba Psalmów dziękczynnych. Najbardziej słynnym niewątpliwie jest Psalm 23, gdzie w 1 wersecie jest mowa: „Pan jest pasterzem moim, niczego mi nie braknie”.

Wspomnieć należy jeszcze o dwóch gatunkach Psalmów: Pieśni Syjonu, np. Psalm 46, który wysławia wspaniałość miasta Bożego, a także Psalmy królewskie, np. Psalm 2, w którym oddawany jest hołd królowi jako pomazańcowi Bożemu.

Psalmy w Nowym Testamencie

W Nowym Testamencie zacytowane są, fragmentarycznie lub całościowo, ponad 104 Psalmy. W czasach pierwotnego chrześcijaństwa psalmy częstokroć służyły do tego, aby podkreślić wyznanie, że Jezus jest Mesjaszem oczekiwanym przez Izraela, a także do uwypuklenia wydarzeń w dziejach zbawienia.

Jezus Chrystus także cytuje Psalmy i odnosi je do siebie. W ślad za „Podobieństwem o dzierzawcach winnicy” pyta się słuchaczy: „Czy nie czytaliście nigdy w Pismach: (chodzi o Psalm 118, 22. 23) „Kamień, który odrzucili budowniczo, stał się kamieniem węgielnym; Pan to sprawił i to jest cudowne w oczach naszych?”. (Ew. Mateusza 21, 42) Tym kamieniem węgielnym, o którym mówi Psalm, jest Jezus Chrystus. (por. Dzieje Ap. 4, 11; 1. Piotra 2, 7)

Po ustanowieniu świętej wieczerzy Jezus z apostołami śpiewał pieśń pochwalną w postaci Psalmów od 113 do 118. (por. Ew. Mateusza 26, 30) Słowa Psalmu Pan wypowiada też na krzyżu. (por. Psalm 22) „Boże mój, Boże mój, czemuś mnie opuścił?”. (Ew. Mateusza 27, 46; Ew. Marka 15, 34)

W Liście do Hebrajczyków cytowane są liczne Psalmy, aby wyrazić Boską istotę Chrystusa i Jego dominującą pozycję także nad aniołami. (por. Hebrajczyków 1, 5-13) „A do którego z aniołów powiedział (Bóg) kiedy: Siądź po prawicy mojej, aż położę nieprzyjaciół twoich jako podnózek stóp twoich!”. (Psalm 110, 1); (Hebrajczyków 1, 13) Słowami Psalmu 110, 1 także w innych miejscach Nowego Testamentu podkreślane jest to, że Syn Boży jest Panem i Królem. (por. Dzieje Ap. 2, 34-36; 1. Koryntian 15, 25)

Psalmy nie tylko w Nowym Testamencie, ale także i w naszym Kościele cieszą się szczególnym upodobaniem. Główny Apostoł często służy słowem biblijnym w postaci wersetu z Psalmu. Tak więc liczne starotestamentowe Psalmy mają i nam wiele do powiedzenia. Wciąż na nowo uświadamiają i pobudzają do tego, aby chwalić Boga, Jego wielbić, oddawać Jemu pokłon i do Niego się modlić, tak jak na przykład wyraża to ostatni werset Psalterza: „Niech wszystko, co żyje, chwali Pana! Alleluja”. (Psalm 150, 6)

Siedmiuset słuchaczy na koncercie

Francja: Wspólnie ze słynną afroamerykańską śpiewaczką i organistką Rhodą Scott afrykański chór męski z okręgu Evreux, w dniu 12 lipca 2003 roku, wystąpił na koncercie gospel.

Przedsięwzięcie było szumnie zapowiedziane w lokalnych mediach.

Na koncert przybyło ponad 700 słuchaczy.

Koncert gospel
w Evreux

Śpiew solowy śpiewaczki, pochodzącej z USA, ale mieszkającej we Francji, a także naszych braci z Evreux wręcz porwał słuchaczy z krzeseł. Koncert został też nagrodzony długotrwałymi owacjami na stojąco. Starszy okręgowy Honore Kondelo, który tego wieczoru pełnił funkcję prezentera, był bardzo zadowolony także z późniejszego oddźwięku, jaki wywołał koncert.

50-lecie zboru Bordeaux

Bracia i siostry
zboru Bordeaux

Francja: Latem 2003 roku biskup Pierre Vetter przeprowadził nabożeństwo z okazji 50-lecia zboru Bordeaux. Po tej uroczystości bracia i siostry spożyli wspólny posiłek i radowali się z popołudniowej części muzycznej. W uroczystości udział wzięła także wdowa po kapłanie Jeanie Kellerze. Z początkiem 1953 roku apostoł Chretien Dauber poprosił tego kapłana, aby zamieszkał w Bordeaux i obsługiwał braci i siostry w tamtym regionie, w którym do tego czasu służyli bracia z Tuluzi i Paryża. Właśnie w

mieszkań rodziny Kellerów, 5 czerwca 1953 roku, odbyło się pierwsze nabożeństwo. W dniu 31 grudnia 1964 roku starszy okręgowy Charles Meiss wyświęcił nowe miejsce na nabożeństwa. Kościół ten później został odrestaurowany i rozbudowany. Po zakończeniu prac, apostoł okręgowy Robert Higelin, w dniu 16 września 1995 roku, ponownie przekazał obiekt swojemu przeznaczeniu. Nasz Główny Apostoł przeprowadził nabożeństwo w dniu 28 marca 1993 roku. Zbór obecnie liczy około 200 dusz i jest obsługiwany przez 13 sług Bożych.

Apostoł okręgowy Studer pieczętuje rodzinę z Mediolanu

Włochy: Podczas swojej podróży do Włoch apostoł okręgowy Armin Studer w dniu 21 września 2003 roku przeprowadził nabożeństwo w centralnym kościele w Mediolanie, a podczas tej uroczystości pieczętował czteroosobową rodzinę. Z nabożeństwa skorzystało 157 braci i siostr oraz 2 gości. Apostoł służył słowem biblijnym z Efezjan 3, 14-16. Apostołowi okręgowemu towarzyszyli apostoł Orando Mutti i biskup Heinz Lang.

Diakon w Marsiconuovo

Apostol okręgowy Armin Studer (z prawej) z nowo ustanowionym diakonem Daniele De Seną

Włochy: Od 19 września 2003 roku zbor Marsiconuovo ma diakona. Apostoł okręgowy Armin Studer podczas swojej podróży przeprowadził

tam nabożeństwo dla 53 braci i siostr oraz 5 gości, a także powołał na urząd diakona młodego brata Daniele De Senę. W nabożeństwie wzięli też udział: apostoł Orlando Mutti i biskup Heinz Lang.

140 gości podczas Dnia Otwartego

Włochy: Bracia i siostry zboru Trebaseleghe korzystając z okazji popularnego dorocznego festynu, odbywającego się na placu w pobliżu kościoła, zorganizowali Dzień Otwarty. Spośród 140 przybyłych gości około 130 wykazało takie zainteresowanie nauką Kościoła Nowoapostolskiego, że prowadzili ożywione rozmowy z braćmi i siostrami ze zboru i jakby całkowicie zapomnieli o festynie, na który zasadniczo przyszli.

Tablice informacyjne przedstawiały dzieło Boże i historię zboru Trebaseleghe

Nabożeństwo apostoła po raz pierwszy w Vittorii

Włochy: W niedzielę po południu, 10 sierpnia 2003 r., apostoł Orlando Mutti po raz pierwszy przeprowadził nabożeństwo w Vittorii, na Sycylii, w którym uczestniczyło 14 braci i siostr oraz 9 gości. Tego samego dnia przed południem apostoł Mutti służył w zborze Scaccia, a podczas tego nabożeństwa przeszedł w stan spoczynku tamtejszy przewodniczący zboru. W tej uroczystości uczestniczył też apostoł Nicolò Augello, który akurat przebywał na Sycylii wraz z rodziną.

Apostol Orlando Mutti (z prawej) dziękuje kapłanowi Calogero Rozzuto za pięcioletnią służbę jako przewodniczący zboru i 16-letnią w okręgu Ticino

Spotkanie informacyjne na temat AIDS

Argentyna: W Kościele terytorialnym Argentyna odbyło się spotkanie informacyjne o HIV i AIDS. Około 70 braci i siostr, przede wszystkim młodzież z opiekunami, zebrało się w kościele w La Placie. Po wstępnych słowach ewangelisty okręgowego Nakane, doktor medycyny Juan Carlos Secchi - przewodniczący fundacji „VIDA” (Życie), informował o chorobie osłabienia systemu odpornościowego, nad którą prowadzi badania od 25 lat.

Doktor Secchi podczas wykładu w kościele w La Placie

Apostoł okręgowy odwiedza Tuwalu

Apostoł okręgowy Andrew H. Andersen (z tyłu pośrodku) z braćmi i siostrami na Funafuti; z lewej obok niego dwóch rodzimych kapłanów Evi Tauga'a i Leitonga Maeli

Australia: Apostoł okręgowy Andrew H. Andersen 24-27 lipca ub.r. po raz pierwszy odwiedził wyspiarskie państwo Tuwalu. Towarzyszył mu apostoł Heinz Schmidt. Dzieło Boże na Tuwalu istnieje od 25 lat. W czwartek wieczorem apostoł okręgowy Andersen przeprowadził nabożeństwo na największym atolu koralowym Funafuti. Następnego dnia prowadził rozmowy z obydwoma kapłanami, działającymi w tym kraju, zaś na sobotę bracia i siostry przygotowali przedsięwzięcie kulturalne połączone z posiłkiem. W niedzielę, 27 lipca, apostoł okręgowy zakończył swoje odwiedziny kolejnym nabożeństwem na Funafuti.

Wielki dzień dla prowincji Chaco

Argentyna: W wynajętej sali w mieście Presidencia Roque Saenz Pena w prowincji Chaco, w niedzielę 31 sierpnia ub.r., apostoł Norberto Passuni przeprowadził nabożeństwo. Na tę uroczystość zebrało się 370 braci i siostr oraz około 50 gości z 10 zborów północno-wschodniej Argentyny. Apostoł Passuni pieczętował 42 osoby i ustanowił kapłana oraz 4 diakonów. Najważniejszymi branżami gospodarczymi w prowincji Chaco są przemysł bawełniany i drzewny. Miasto Presidencia jest w tym regionie drugim pod względem wielkości. Tamtejszy zbor został założony w roku 1986. W latach 1997 i 2002 apostoł okręgowy Mario Fiore na terenie aglomeracji Presidencia wyświęcił 2 kościoły. Bracia tego zboru obsługują także Indian z plemienia Toba, mieszkających w rezerwacie. Niektórzy z nich są wyznania nowoapostolskiego.

W listopadzie 2002 roku apostoł okręgowy Fiore (2 od prawej) wyświęcił drugi kościół w Presidencia; z prawej apostoł Passuni

Zdjęcie tytułowe: Zachód słońca nad stepem afrykańskim

NASZA RODZINA czasopismo kościoła nowoapostolskiego; Wydawca: Administracja Centralna Kościoła Nowoapostolskiego w Polsce, PL 81-520 Gdynia; ul.Akacyjowa 50/50A-B; tel.: (0-58) 621 94 01; tel./fax: (0-58) 664 92 88; e-mail: acnak@nak.org.pl; internet: <http://www.nak.org.pl>
W sprawie otrzymywania czasopisma oraz innych publikacji i informacji o Kościele Nowoapostolskim prosimy zwrócić się do Wydawcy.
Wszelkie prawa zastrzeżone; Indeks 366579; Nakład do 4500 egzemplarzy.